

UNUTMADIK; Ne Öfkemizi Ne de Dayanışmayı

Bir deprem düşününki ardından hayatta kalan vicdanlı insanların bir yıl sonra hep birlikte ülkenin her yerinde buluştukları sözcükler UNUTMADIK, AFFETMİYORUZ oldu. 6 Şubat depremleri ile ilgili unutmadıklarımız elbette kaybettiklerimiz. Ama öfkemizin nedenleri çok başka.

Bir yılda katlanarak artan öfkemizin nedeni kaçınılmaz bir doğa olayı olan depreme değil elbette. Depremi afete dönüştüren beceriksizlik, fırsatçılık, ayrımcılık, kayırmacılık, rantçılık ve işini yapmamakta adeta birbiri ile yarışan devlet kurumlarına. Öfkemiz depreme dayanıksız binaların yapılmasından asıl sorumlu olanların cezasız kalmasına. Deprem riski olduğu bilinen şehirlerde yıkılmayacak bir aşevi, kadınları artan taciz riskine karşı koruyacak bir sığınak bile yapılmamış olmasına. Öfkemizin buradan, Japonya'ya yol olacak uzunlukta çok nedeni var.

Japonya'da henüz bir ay önce meydana gelen aynı büyüklükteki depremde sadece 264 can kaybı oldu. Bu ülkede ise doğru ise eğer; 53 bin. Öfkemiz bu farka kader diyenlere. 6 Şubat Depremlerinde hayatta kalanların acısına saygı duymayıp gerçek can kaybını bile açıklamayanlara. Öfkemiz, arama kurtarmada geç kalınmasına sebep olup günlerce yardım götürülmeyen göçüklerin yanı başında yakınlarının imdat çığlığını dinleyerek bekleyen insanların çaresizliğini seyredenlere. Öfkemiz Kızılay'ı bir ticarethaneye dönüştürerek 150 yıldır zor günümüzde yanımızda olacağını bilmenin verdiği güveni bile elimizden alanlara.

Öfkemiz en çok da; afetin değil halkın algılarının yönetilmeye çalışılmasına, çaresiz bırakılan halkların çaresizliğinin seçim malzemesi yapılmasına.

Bir yılda kadınların barınma, güvenlik, sağlıklı beslenme, eğitim, ulaşım, hijyen, temiz su, sağlık hizmetleri, şiddete karşı korunma ve işsizlik sorunlarında bir arpa boyu yol gidilememiş olmasına gelemedik daha. Öfkemiz kadınların, yazın sıcağı kışın soğukunda, geçici barınma alanlarında zor koşullarda her türlü bakım sorumluluğu ile baş başa bırakılmalarına.

Öfkemiz, kadınları evlere hapsedip erkeğin ve hayatın ücretsiz kölesi olmasını isteyen zihniyetin afet sonrası ağırlaşan koşullarda bile aynı kalmasına. Hatta daha da ileri gidip ülkenin başka acil sorunu yokmuş gibi Medeni Yasa ile oynayıp; kadınların nafaka hakkını nasıl sınırlandırsak, erkeğin boşanmasını kolaylaştırırken kadınların boşanmasını nasıl zorlaştırsak, kız çocuklarının evlenme yaşını 9'a mı indirsek 12 mi yapsak, yoksa hiçbir sınır olmasa mı diye sabah akşam koro halinde konuşulmasına...

Öfkemiz yüzlerce yıllık eril zihniyete, artık kadın düşmanlığına dönüştürülen ataerkil düzene...

Öfkemizi yok etmek için değil, dayanışarak hayatı yeniden yeşertmek için çoğaltıyoruz.

Dünyanın en eski özgürlük mücadelesini vermekte olan kadınlar afet koşullarından hayat çıkarma bilgisine yüzyıllardır sahipler. İğneyle kuyu kazar gibi sabırla üretmeyi, birbirlerine köklerinden su veren ağaçlar gibi dayanışmayı, dallarını biri birine yaslayarak fırtınaya dayanmayı, toprağa cemre düştüğünü bilen minnacık tohumlar gibi, hayat bilgilerini kuşaktan kuşağa aktarıyorlar.

Tarih boyunca her türlü afetlerden hem en çok zararı gören hem de yıkılan hayatları onaran kadınlardı. Ailedeki hastayı, yaşlıyı, çocuğu, deprem nedeniyle bakım gerektiren konuma gelen aile üyesini bakıp besleyenler, yaşam alanlarını yeniden düzenleyenler, temizleyen yaşanır hale getirenler onlardı.

Ama çağımızda artık bu hayat bilgisinin kölesi olmak istemiyorlar. Hayatın tüm yükünü eşit paylaştıkları, emeklerinin değerinin ve hakkının görüldüğü bir dünyada yaşamak istiyorlar. Hayatlarının ve haklarının üzerine çökmeye, sistemin çarkını kadınların emeği ve bedeni üzerinden döndürmeye çalışanlara isyan ediyorlar. Bu haklı isyanı hangi kuvvet cebir ve şiddetle durdurabilir ki... Tarih boyunca hiç bir haklı mücadele durdurulamadı.

Yasta ve isyandayız!

Öfkesi ve acısını hayata katan tüm kadınlara sevgi ve dayanışmayla...

6 Şubat 2014

KADAV- Kadınlarla Dayanışma Vakfı

www.kadav.org.tr

info@kadav.org.tr